

CARTES
DE
BARALLES

Tant de bo s'assolelessin

alguns fets

Estimat Rafel:

Dius que el piano es fa malbé si hi toca el sol, i tens raó. Però en canvi hi ha moltes coses que demanen a crits una bona airejada. Començant per les de més a la vora. T'escric avui, dilluns 25 de maig, quan tot Catalunya tot Espanya i bona part de l'estranger tenen un altre enigma per entretenir-se a resoldre qualsevol havent dinat de qualsevol diumenge: Qui va assaltar, de fet, el Banc Central? Qui sabia comptar, els primer ostatsges o els senyors de la roda de premsa? Acabo de llegir que un dels primers ostatsges alliberats deia que els assaltants eren una trentena i ahir al vespre s'havien encongit a deu persones vives. I un de mort, que al cel sigui perquè era de dretes.

Ai els fatxes! dius tu. I això que em vas escriure abans dels fets del Banc Central. Els fatxes s'haurien d'erradicar de la faç de la terra. Erra-

dicar, no vol pas dir que hagin de pagar impost de radicació. No, no. Si fossin tan amables que es morissin, jo els regalaria un tros de cementiri, lliure de gravàmens. I al damunt, que hi creïessin ortigues!

Els d'aquí a la Garriga, també fan el que poden, és clar. I encara hi ha algú que se'ls creu. No massa gent, sortosament, i estic segura que cada dia n'hi haurà menys però han tingut la gent tan dominada i tan esporuguida que encara no els gosen dir alt que són uns gangsters o uns mangantes. T'hi fixes? Hem de fer servir paraules forasteres per anomenar-los. La nostra llengua no ha volgut encunyar una paraula que els inclogui com si volgués dur a terme una teràpia preventiva. Vull dir que la llengua ha pensat: si no els anomenem potser no existiran.

Pobra llengua! Que ingènua, oi?

Trobo molt ben fet que

donis tota mena d'explicacions als Sindicats i tothom que t'ho demani. Nosaltres també ho hem volgut fer, sempre que hi hagués hagut coses importants per explicar. Però alguna vegada no ens ha anat bé per manca d'assistència i una altra memorable vegada quan es tractava d'informar sobre l'impost de solars, un personatge, que és una mena de trist epígon del Feudalisme, va organitzar un escàndol increïble. Ell, i els que encara se'l creuen. Per cert, fa gràcia que la justícia popular ha marcat les distàncies que hi ha entre ell i els antics amos de la terra perquè als d'abans, els deien "senyors" i al d'ara "senyoret". I ell estufat, per postres.

Has sentit el darrer disc de la Trinca? Tu ja m'entens, tu ja m'entens. En parlarem un altre dia si entremig no ens agafa l'èpica típica o els benamats últims no troben més vint i tres estranys al calendari. Sant Jordi, si t'agrada, mateu totes les aranyes!

Una abraçada
Núria

P
m
Es
bl
am
da
te
sa
pa
es
te
ra
go
Gra
pa
ha
Po
de
el
nos
Los
Cua
te
ció